

Ako sme hľadali šťastie (a aj sme ho našli)

Ako sme hľadali šťastie (a aj sme ho našli)

Predstavte si, že by ste nikdy neboli šťastní – slovo úsmev, radosť alebo šťastie by ste nikdy nepoznali. Aj ja som takto žila dlho.

Narodila som sa vo zvláštnej krajine. Dni v mojom živote boli vždy rovnaké. Ráno som vstala a na raňajky som mala kašu – tak ako všetci ostatní. Potom som šla do školy a rodičia do práce. V škole sme sa vždy len učili, a to bez akejkoľvek prestávky extrémne nudné veci. Po vyučovaní sa šlo na obed do jedálne. Na obed boli vždy cestoviny s vajcom. Potom som šla do detského klubu, kde sme mohli pozeráť len von oknom, kým neprišli pre nás rodičia, a toto sa opakovalo každý deň.

Všetko sa však zmenilo, keď môj spolužiak našiel papierik s textom: „Usmej sa a buď šťastný“. Žiadna pani učiteľka nám text nedokázala preložiť, len stará upratovačka. „Úsmev je grimasa, ktorá vzniká nadvihnutím líc, a šťastný je ten, kto tú grimasu vykonáva,“ prezradila. Nieкто sa jej spýtal, prečo by sme mali niečo také robiť a upratovačka mala odpoveď aj na túto otázku:

„Človek má potom taký zvláštny mystický pocit, ten najpríjemnejší na svete, ale to nikto z vás nikdy nezažije.“

A tak som sa rozhodla objaviť tento pocit, môj život potreboval nejaký zmysel, a ja som cítila, že toto je ono.

Podarilo sa mi presvedčiť môjho staršieho brata Zázla a mladšiu sestru Piaru, aby šli so mnou za hranice krajiny, kde sme chceli nájsť šťastie. Opustili sme teda našu krajinu a ocitli sme sa na nekonečných poliach. Šli sme pešo ďalej a ďalej. Pred nami sa z diaľky zrazu začal vynárať ohromný zámok. Piara spravila tú grimasu zvanú úsmev a povedala:

„To vyzerá úžasne.“

Neviem prečo, ale ja a Zázl sme tú grimasu zopakovali. Bolo to asi nákazlivé, ale pocit príjemný.

„Tam musí byť šťastie!“ zakričala som, a vraj sa mi vtedy ligotali oči ako nikdy predtým. Rozbehli sme sa, akoby nás to šťastie magneticky priťahovalo. Keď sme prišli k bráne, všimla si nás akási princezná, ktorá nám dovolila prespať v tom

čarovnom zámku a ponúkla nám koláč. Nikdy predtým sme niečo ako koláč nepoznali, a pocit šťastia sa akoby zdvojnásobil.

Na ďalší deň ráno sme sa jej spýtali, čo ju robí šťastnou.

„Viete, mne vždy vyčarí úsmev na tvári, keď mi záhradník prinesie ruže. Ich vôňa zaplaví celú izbu a srdce hrejivý pocit,“ odpovedala.

Piara sa nechápavo pozrela:

„Ja stále nechápem, čo je šťastie, je to teda ten pocit, ruža alebo ten úsmev?“

Princezná sa trochu zarazila, ale pokúsila sa to vysvetliť:

„Ruža je ako šťastie, rastie v záhrade a šťastie v srdci. Vždy tam je, len musíš mať otvorené oči, aby si si ho všimla.“

Tomuto som vlastne nerozumela ani ja ani Zázl. A tak sme neskôr došli k záveru, že vôňa ruží je šťastie, a preto sme ho cítili na takú diaľku. Išli sme teda za princeznou, či by sme si jednu nemohli vziať so sebou. Otvorili sme dvere jej komnaty a uvideli sme záhradníka, ako jej cez okno podáva voňavú kyticu ruží. Obaja sa usmievali a úsmevom nakazili aj nás. Bolo to skutočne tak, ako to princezná predtým opisovala. Požiadali sme ju teda o jednu ružu a ona nám ju podala. Opatrne sme ju vložili do Zázlovho batoha, aby sa nepolámala. Bola taká krehká, no svojimi trňmi zároveň nebezpečná.

Putovali sme ďalej, aby sme mali toho šťastia čo najviac. Prišli sme do dedinky s malými drevenými domčekmi. Chceli sme zistiť, či je ruža skutočne šťastím, a tak sme slušne zaklopali na jeden z domčekov. Otvorila nám pani domáca, ktorá mala veľa detí, a ten pocit bol späť. Cítili sme šťastie. Spýtala som sa, či tam majú ruže. Nemali, no aj tak tam bol ten pocit. Zázl sa opatrne spýtal jednej dievčinky, či by ju ruže spravili šťastnou. Bez váhania povedala, že áno. Gazdiná nám dovolila u nich prenocovať a my sme jej za to boli nesmierne vďační. Tajuplný zdroj šťastia v tomto dome sme odhalili však až nasledujúce ráno, keď vôňa chleba zaplavila celú chalupu. Ich šťastím bol chlieb. Dali aj nám a Piara sa spýtala pani domácej, čo je to šťastie, a jej odpoveď bola takáto: „Šťastie je ako tento chlieb, keď ho raz ochutnáš nikdy nezabudneš na tú chuť a navyše vždy budeš poznať spôsob, ako ho vyrobiť.“ Neváhali sme a jeden krajec sme si vzali so sebou.

Naša cesta sa však ešte neskončila. Museli sme ísť ďalej, aby bolo šťastia dosť, a aby sme mali istotu, že aspoň jeden z magických predmetov doma zafunguje. A tak sme prišli k domčeku včelára. Okolo poletovalo veľa včiel. Zázl nás chcel ochrániť, a tak sa zahnal. Jedna ho pichla a nikto z nás nevedel, čo sa stalo. O včelách sme totiž ešte nikdy nepočuli. Všetko nám vysvetlil až včelár, ktorý vyšiel zo svojho domu. Jeho šťastím boli včely, ale Zázl nechápal, ako je to možné, keď ich pichnutie tak ukrutne bolí. Včelár to vysvetlil takto: „Včely sú ako šťastie, sú zázračné, ale keď si ich nevážime alebo dokonca im ubližujeme, otočia sa proti nám.“ Vedeli sme, že má

pravdu a podarilo sa nám si vziať jednu so sebou.

Na ďalší deň sme sa vybrali domov. Cesta trvala dlho, ale hneď ako sme prišli domov a uvideli našich rodičov, boli sme šťastní. Naše predmety fungovali! Keď sme však otvorili Zázlov batoh, čakalo nás prekvapenie. Ruža bola zvädnutá, chlieb suchý a včela nejavila žiadne známky života. Nerozumeli sme tomu, ale potom nám došlo, že naším šťastím je predsa naša rodina. Odvtedy sme začali žiť inak, porušili sme rutinu a začali sme aj my žiariť šťastím. Najprv sa rozžiarila ulica, potom mesto a nakoniec celá krajina. Mám rada môj terajší život.